

opusdei.org

Mons. Ocáriz: „Děkujeme Bohu za Benedikta XVI., pokorného dělníka na vinici Páně.“

Prelát Opus Dei spolupracoval s kardinálem Ratzingerem od roku 1986, kdy byl jmenován konzultorem Kongregace pro nauku víry. V tomto článku Mons. Fernando Ocáriz vzpomíná na osobnost zesnulého emeritního papeže.

31.12.2022

Úmrtím Benedikta XVI. nás opustil kněz, teolog, biskup, kardinál a papež, který sám sebe vnímal jako „pokorného dělníka na vinici Páně“. Je přirozené, že vedle zármutku děkujeme Bohu za jeho život a učení. Poslední lekcí německého papeže byla diskrétnost a skromnost, s níž od roku 2013 žije v postoji modlitby.

Od prvního osobního setkání v roce 1986, kdy jsem začal pracovat jako konzultor Kongregace pro nauku víry, mě zaujala jeho ochota každému naslouchat. Měl jsem možnost být s ním mnohokrát o samotě a to jak v záležitostech kongregace, tak i v jiných otázkách. Při těchto setkáních nikdy nebyl tím, kdo by ukončil rozhovor nebo upozornil, že ho čekají další záležitosti. Bylo poučné vnímat, jak si váží názorů druhých, i když se někdy liší od jeho vlastních. Protichůdné názory přijímal s naprostým klidem a nevadily mu, i když pocházely od

mladšího člověka, s nižším vzděláním nebo s méně zkušenostmi. To, na čem mu skutečně záleželo, byla pravda, a proto jeho biskupské heslo bylo: *Cooperatores veritatis* (Spolupracovníci pravdy, 3 Jan 8).

Jeho láska k církvi a papeži byla příkladná a přesahovala citovou rovinu. Vzpomínám si například, jak arcibiskup Lefebvre přijal to, co mu bylo navrženo, a krátce nato z toho vycouval. Tváří v tvář tomu byl kardinál Ratzinger pohnut a se zármutkem zvolal: „Jak si neuvědomují, že bez papeže nejsou ničím!”

Jeho pokora a láska k Pánu mu umožnily odpovědět „ano“ na to, co po něm Pán a církve žádali. Je známo, že několikrát předložil svatému Janu Pavlu II. svou rezignaci, aby mohl být nahrazen někým mladším a fyzicky vitálnějším. Když ho papež požádal,

aby zůstal v úřadu, kardinál Ratzinger neváhal.

Krátce po svém zvolení na Petrův stolec řekl, že když svatý Jan Pavel II. zemřel, myslel si, že se bude moci uchýlit do rodného Německa a věnovat se modlitbě a studiu. Ale Pán měl jiné plány a on si musel připomenout slova z kapitoly 21 Janova evangelia: „Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“

Podobně uměl odstoupit, když v Boží přítomnosti viděl, že už nemůže přiměřeně vykonávat náročné povinnosti, které s sebou nese posláním Petrova nástupce. Stejně jako všichni ostatní jsem zprávu o jeho rezignaci přijal se směsí smutku a lásky k tomuto velkému nástupci svatého Petra. V posledních měsících

bylo vidět, jak mu ubývají fyzické síly, ale ne jeho bystrost a pokoj ducha, přirozenost a laskavost.

Schopnost zmizet a sloužit církvi tichou modlitbou byla jeho charakteristickým rysem v posledních letech, co ze svého úřadu odstoupil. Měl jsem možnost ho několikrát navštívit v jeho rezidenci ve Vatikánských zahradách: bylo patrné, že se zajímá o druhé, že středem jeho zájmu je modlitba. Jak on sám řekl, cítil se jako poutník na cestě do Otcova domu, do náruče Krista, který byl předmětem jeho lásky a dlouhých let studia.

Za téměř osm let svého pontifikátu nám Benedikt XVI. zanechal velké duchovní a doktrinální dědictví. Jsou to encykliky *Deus caritas est*, *Spe salvi*, *Caritas in veritate* a mnoho apoštolských exhortací a homilií. Nesmírně bohaté je magisterium, které vzniklo v rámci středečních

audiencí, se zaměřením na církev, apoštoly a církevní otce, nebo cyklus audiencí o modlitbě, jenž velmi krásně a hluboce pojednává o dialogu s Bohem.

Jeho život by se mohl shrnout jednou překrásnou větou, kterou pronesl při mši na začátku svého působení na Petrově stolci: „Není nic krásnějšího, než nechat se zasáhnout evangeliem, Kristem.“ Pro něho štěstí „má jméno, má tvář: je to Ježíš Nazaretský, skrytý v eucharistii“.

Benedikt XVI. vedl loďku církve mořem dějin s očima upřenýma na Ježíše Krista ve „dnech plných slunce, za mírného vánku, ve dnech hojného rybolovu, ale i v rozbouřených vodách s protivětrím, kdy Pán, zdálo se, spí“. Ale věděl, že loďka je Kristova.

Benedikt XVI. byl „jediným tím blízkým světlem, člověkem, který vyzařuje světlo tak, že odráží světlo

Kristovo a nabízí orientaci našim životům“, jak to tak krásně vyjádřil v encyklice Spe salvi.

Svou prací na vinici církve si zaslouží láskyplná Kristova slova: „Pojď, služebníku dobrý a věrný, vejdi do příbytku svého Pána.“

Fernando Ocáriz

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/mons-ocariz-dekujme-bohu-za-benedikta-xvi-pokorneho-delnika-na-vinici-pane/>
(03.04.2025)